

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania T. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 21 lutego 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z wniosku B. J.

przy uczestnictwie J. B., K. B., F. J., E. B., J. K., J. G., I. O., S. J., J. J., K. J., S. J., T. J.,
B. J., R. B. i A. J.

o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości w drodze zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestniczek postępowania T. J. i B. J. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 września 2007 r.

Uczestniczka T. J. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B.

Wymagania o charakterze konstrukcyjnym, jakie musi spełniać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, określa art. 424⁵ § 1 k.p.c. Należy do nich m.in. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wymóg

wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Spełnienie warunku określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na złożeniu oświadczenia o wystąpieniu szkody ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru, a także na uwiarygodnieniu tego oświadczenia. Takiego oświadczenia skarga nie zawiera.

Z kolei prawidłowe spełnienie obowiązku wynikający z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Chodzi w tym wypadku nie tylko o skargę kasacyjną, skargę o wznowienie postępowania, ale i o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia, czyli powództwa opozycyjne oraz zwykłe i specjalne środki funkcjonujące w postępowaniu nieprocesowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Nadto ustawodawca – co trzeba podkreślić - wymaga „wykazania”, a nie jedynie wskazania, przytoczenia czy uwiarygodnienia. Skarżąca powinna zatem przeprowadzić stosowny wywód jurydyczny w celu dowiedzenia niemożności wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Ograniczenie się do stwierdzenia, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, że zachodzi brak ustawowej podstawy do wznowienia postępowania i wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, nie jest zatem wystarczające. Na marginesie należy dodać, że wywód taki byłby zbędny jedynie wówczas, gdyby zostały dołączone do skargi odpisy prawomocnych orzeczeń wskazujących, że zastosowanie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne np. odpis postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 października 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz z 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112).

Mając na uwadze, że braki w zakresie wymagań konstrukcyjnych nie podlegają uzupełnieniu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.